

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 21/12/2021.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 740

TẤT CẢ NHỮNG GÌ PHẬT NÓI ĐỀU LÀ CHÍNH MÌNH ĐÃ CHỨNG NGHIỆM

Tất cả Kinh luận mà Thích Ca Mâu Ni Phật nói cho chúng sinh đời sau đều là những gì Ngài đã chứng nghiệm, đã thật chứng. Không phải là những lời đàm huyền thuyết diệu, mà chính mình cũng đã thực làm. Chúng sanh thời hiện đại đa phần nói thì như hoa trời rơi rụng, nhưng không làm được bao nhiêu. Chính chỗ này khiến cho người ta nghi ngờ, thậm chí nghi ngờ Phật Bồ Tát. Họ cho rằng Phật chỉ nói lý luận mà chính mình không làm. Trong “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Phật nói: “*Học vi nhân sự, hành vi thế phạm*”. Học để làm Thầy người, thực hành để làm ra chuẩn mực cho người. Nếu đàm huyền thuyết diệu thì sai rồi. Ngày nay rất nhiều người đàm huyền thuyết diệu.

Tối hôm qua, vào ngày Lễ Vía Phật A Di Đà, tôi lạy 500 lạy rất hoan hỉ, không mệt mỏi, chuẩn chỉnh từ cái lạy đầu tiên đến cái lạy sau cùng, nếu lạy thêm nữa cũng vẫn làm được. Sáng nay, tôi vẫn đúng giờ, tỉnh dậy lúc 3h40'. Trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật, tôi nhớ mãi lời dạy của Hòa Thượng: “*Hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh*”. Chúng ta cứ hoàn thiện chính mình thì chắc chắn chúng sanh sẽ được ảnh hưởng. Nếu chúng ta nói hay, nói nhiều mà làm ra không phải là những chuẩn mực thì sẽ khiến cho chúng sanh mất niềm tin.

Hòa Thượng nói: “*Giác Chánh Tịnh là tánh đức, là tự tánh tam bảo của mỗi chúng ta. Chúng ta tuy rằng chúng ta có Giác Chánh Tịnh nhưng chưa có thời gian để tu đức. Cho nên tánh đức không khởi tác dụng*”. Giác mà không mê. Chánh mà không tà. Tịnh mà không nhiễm. Chúng ta phải hướng theo điều này mà làm cho triệt để! Đây chính là tu đức. Tự tánh là giác mà chúng ta vẫn mê. Tự tánh là chánh mà chúng ta vẫn tà. Tự tánh là Tịnh mà chúng ta vẫn nhiễm. “*Nhiễm*” là tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn. “*Nhiễm*” là hi nộ ai ó ai lạc dục. Cho dù là bất cứ ai, chúng ta cũng phải dụng công tu đức. Phật Bồ Tát đã viễn ly sự ô nhiễm rồi mà các Ngài vẫn không ngừng tinh tấn. Huống chi chúng ta là phàm phu, vẫn bị ô nhiễm, vẫn dễ dàng bị tái nhiễm thì sự dụng công, tinh tấn của ta còn cần miên mật hơn nhiều. “*Tái nhiễm*” là nhiễm rồi nhưng vẫn có nguy cơ bị lại. Tâm cảnh của chúng ta cũng như vậy. Chúng ta tưởng chừng mình đã đuổi cùng diệt tận tập khí của mình nhưng chỉ cần sơ hở một chút thì chúng ta lại “*tái nhiễm*”, thậm chí bệnh còn nặng hơn.

Hoà Thượng nói: “*Kinh điển của Phật từ nơi tự tánh lưu xuất ra. Tự tánh của Phật và tự tánh của chúng ta là giống nhau, không cao không thấp. Chúng ta nương vào giáo huấn của Phật, nương tựa vào*

phương pháp tu trì của Phật để khai mở tự tánh, đem đức tướng trí tuệ hàm tàng trong tự tánh tất cả đều khai mở ra". Tự tánh của chúng ta tuy giống y như tự tánh của Phật, nhưng chúng ta muốn nhận chân được tự tánh, muốn khai mở được tự tánh thì phải y theo phương pháp Phật dạy, y theo giáo huấn Phật dạy.

Chúng sanh đa phần không tin theo Phật. Phật là một bậc Toàn Năng Toàn Giác. Những gì Ngài nói ra đều đã được thời gian, không gian chứng nghiệm, đã trải qua bao nhiêu đời Tổ Sư Đại Đức chứng nghiệm. Chúng ta không tin Phật mà lại tin theo những người đầy tự lợi, đầy tham dục. Phật gọi chúng ta là *"những kẻ đáng thương"*. Người không có niềm tin đối với Phật thì đúng là khổ không nói nên lời, *"vô sở thất tàng"*, không có chỗ nương về, làm càn làm quấy, tưởng là mình đúng nhưng lại là sai. Có nhiều người bị khổ, bị lừa, bị gạt đã gọi điện chia sẻ với tôi. Tôi nói: *"Hết cách! Phật dạy thì không nghe, ma dạy thì nghe theo"*. Phật dạy thì cảm thấy bị thiệt thòi, bị hạn chế. Ma dạy thì được thỏa mãn dục vọng tư lợi của mình cho nên thích nghe theo.

Chúng ta phải nhìn thấu nguyên nhân của tình hình dịch bệnh Covid hiện nay. Tất cả đều là do khởi tâm động niệm của chúng sinh, đều là nhân quả. Vậy mà người ta đi luyện tế bào gốc, người ta luyện đến tầng thứ ba tầng thứ bảy, rồi chữa bệnh từ xa cho rất nhiều người trong khi khoa học còn đang phải vật lộn với đại dịch. Phật nói thì họ không tin. Phật đã nói ra phương pháp lý luận rõ ràng, chính Ngài đều đã chứng nghiệm chứ không phải chỉ nói suông.

Hòa Thượng nói: *"Giáo huấn của Phật thì rất nhiều, có thể bắt đầu từ bất cứ câu nào cũng được. Phật không có định pháp. Điều quan trọng là chúng ta phải thật làm"*. Ví dụ Phật dạy *"Cần tu Giới, Định, Tuệ. Diệt trừ tham, sân, si"* thì chúng ta phải thật làm, những quy định chuẩn mực nhất định không vượt qua. Phật dạy: *"Đừng làm các việc ác, vâng làm các việc lành, giữ tâm mình trong sạch"*. Ác từ nơi hành vi tạo tác đến khởi tâm động niệm đều không làm, thiện cũng từ nơi hành vi tạo tác đến khởi tâm động niệm đều làm. Tâm chúng ta phải trong sạch, không khởi niệm tự tư tự lợi, không khởi niệm hưởng thụ năm dục sáu trần, không khởi niệm tham sân si mạn. Ý niệm xấu vừa khởi lên thì chúng ta phải chặn lại.

Hòa Thượng nói: *"Tập khí phiền não của chúng ta rất nhiều. Chúng ta thấy tập khí nào nặng nhất thì chúng ta đối trị trước. Bạn quán tưởng, suy xét xem trong tham sân si mạn, bệnh nào là nặng nhất. Nếu tâm tham nặng thì bạn phải từ chỗ này bắt tay vào mà cải đổi triệt để. Nếu sân hận nặng thì phải từ nơi sân hận mà đối trị"*. Nhiều người hàng ngày công phu niệm Phật, lạy Phật rất nhiều, một ngày 3 – 4 thời khóa nhưng không biết cách đối trị tập khí. Họ ở trong bốn bức tường, ở trong thuận cảnh, thiện duyên thì không khởi tập khí, nhưng khi nghịch cảnh, nghịch duyên đến thì tập khí của họ vẫn như cũ, gặp danh dính danh, gặp lợi dính lợi.

Chúng ta phải biết: **Tu hành là đối trị tập khí của mình**. Phương pháp tu hành cúng là hỗ trợ chúng ta đối trị tập khí. Người ta chỉ chú trọng thời khóa nhưng không chú trọng đối trị tập khí cho nên tập khí không những không ít đi mà ngày càng thêm lớn. Thâm chí người tu hành càng lâu năm thì danh vọng lợi dưỡng càng

lớn. Khi chưa tu, chưa nổi danh thì họ chưa tham. Sau khi đã tu, đã có danh lợi rồi thì tâm tham nổi lên. Trong hoàn cảnh thuận ý vừa lòng thì chúng ta tưởng mình công phu cao. Nghịch cảnh đến chúng ta mới biết mình có công phu hay không.

Hòa Thượng nói: **“Ta dùng phương pháp gì để đối trị sân hận, sang tham? Phật dạy chúng ta dùng nhẫn nhục để đối trị sân hận, dùng bố thí để đối trị sang tham. Mỗi một người tâm bệnh không giống nhau cho nên phải chăm chỉ, nỗ lực phấn tỉnh. Như vậy mới gọi là học Phật”**. Trong cuốn **“Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục”**, Ngài nói: **“Người niệm Phật往昔 sanh có hai hạng người là người thượng trí và người hạ ngu. Người thượng trí là họ nhìn ra chân tướng sự thật, họ không bị mê mờ, họ thấu đáo tường tận mọi sự vật sự việc, cho nên họ nhìn thấu buông xả triệt để, họ niệm Phật đạt lý nhất tâm bất loạn. Người hạ ngu thì rất chân thành, không có khởi tâm động niệm, dạy họ niệm Phật là họ chỉ biết niệm Phật, dạy như thế nào thì họ niệm như thế đó. Học người thượng trí khó, nên học theo hạ ngu. Là người ngu khờ nhưng chân thật, lão thật, chân thành niệm Phật. Người hạ ngu không vọng tưởng, không phân biệt, không chấp trước”**. Chúng ta không phải người thượng trí, không phải người hạ ngu. Chúng ta luôn cho rằng chính mình mới tu đúng, người khác là xen tạp. Chúng ta ở giữa, dờ dờ ương ương cho nên rất khó thành công.

Hòa Thượng dạy: **“Dùng nhẫn nhục để đối trị sân hận. Dùng bố thí để đối trị sang tham”**. Chúng ta phải hiểu đạo lý bố thí là **“tam luân không tịnh”**, bố thí là không thấy người thí, không thấy người nhận thí, không thấy vật bố thí. Nếu bố thí không đúng đạo lý thì càng làm càng dính mắc, càng làm càng chất chứa.

Tập khí còn nguyên mà tưởng là mình công phu cao. Người ta không đối trị tập khí, tu hành nhưng tham thì vẫn tham. Từ chối là cả một quá trình công phu. Khi họ tặng quà cho mình mà chúng ta không tỉnh giác thì chúng ta đi vào địa ngục. Họ tặng đất để chúng ta làm trường nhưng tôi đều từ chối. Nếu họ tự xây trường, họ sở hữu cơ sở vật chất, chúng ta chỉ đưa người đến vận hành trường thì tôi đồng ý. Chúng ta phải biết từ chối. Ngay đến Trời Đế Thích tặng nửa cung trời mà chúng ta cũng phải từ chối. Nhưng chỉ một chút danh mà chúng ta đã không thể từ chối. Chúng ta đi dự lễ, người ta đọc sai chúc danh của chúng ta thì chúng ta đã không vui rồi. Thân này là giả, danh này cũng là giả. Vì ta mà khổ, vì ta mà bất an, vì ta mà không vui, vì ta mà sanh tử, vì ta mà khổ triền miên.

Hòa Thượng nói: **“Phật pháp từ trước đến sau đều ở chỗ thực hành, chứ không phải ở nói. Nói ra không ích gì mà điều quan trọng là phải làm được, “năng thiết bất năng hành”, có thể nói đến hoa trời rơi rụng mà không làm được thì chỉ là cái túi đựng sách. Phải làm đến được!”**. Phật dạy chúng ta **“đừng làm các việc ác”** thì chúng ta phải triệt để làm theo, không khởi tâm ác, không làm việc ác. Hòa Thượng nói: **“Cả cuộc đời tôi là một mảng chân thành”**. Phải chân thành thì mới không phạm. Không chân thành đã là ác. Lừa gạt người là ác.

Hòa Thượng nói: **“Khi chúng ta chân thật làm thì chúng ta mới thể hội được giá trị chân thật, mới thể hội được của báu trong Phật pháp”**. Thí dụ: Một người thì cứ mong nhận được vào nhiều càng tốt, muốn vậy thì họ lo toan tính toán, dùng đủ cách để nhận. Một người thì luôn tìm cách cho tặng. So sánh hai người thì người nào vui hơn? Tôi tin rằng hoạt động tặng rau sạch sẽ phát triển rất mạnh mẽ như sự phát triển của Hệ thống. Hôm qua tôi đọc báo thấy họ nói rằng 3 loại rau mà chúng ta thường ăn là cải ngọt, cải cúc, cải bó xôi có dư lượng của thuốc trừ sâu ở mức độ rất nguy hiểm. Có người ăn cải ngọt xong đã bị chết. Hôm qua tôi thu hoạch khoảng 2kg cải ngọt non mơn mớn. Tôi hái thêm một ít rau mùi và lá bồ công anh để mang đi tặng một ông cụ trong làng. Một cô ở Rạch Giá muốn mua lá bồ công anh để chữa bệnh ung thư cho em gái. Tôi liền gửi tặng cô ấy cả một thùng lá bồ công anh phơi khô. Cây bồ công anh tôi trồng phát triển rất tốt. Nghĩ cách để kiếm tiền, cân đo đong đếm thật là mệt mỏi. Cho tặng thì không cần phải cân đo đong đếm, rất sáng khoái. Chúng ta thật làm thì mới cảm nhận được chân giá trị những lời Phật dạy. Chúng ta phải thật làm!

Hòa Thượng nói: **“Bạn không làm được thì không thể khế nhập. Nghe cho nhiều nhưng cách trở một tầng cao. Thể hội này trong Phật pháp gọi là chứng. Phải thật làm thì mới có sự chứng nghiệm. Không thật làm thì mãi mãi không có chứng nghiệm”**. Nghe nhiều, hiểu nhiều, nói thông suốt nhưng không thật làm thì vẫn cách trở một tầng cao.

Phật dạy TÍN – GIẢI – HÀNH – CHÚNG. Trước nhất là phải tin, tin rồi thì phải lý giải để chứng cho cái tin của mình. Sau đó phải hành để chứng nghiệm cho cái hiểu của mình. Chứng để thật sự chứng nghiệm cho cái hành của mình.

Hòa Thượng nói: **“Nếu bạn không hành, không thật làm, làm chưa tới thì bạn nhất định không thể chứng đắc. “Chứng” chính là bạn chân thật có được thọ dụng. Phật nói ra rất cả những cảnh giới bất khả tư nghì. Trong cuộc sống thường ngày, bạn chính mình phải đi thể hội, phải chứng nghiệm”**. Thật làm mới có thể hội, thật làm mới có chứng nghiệm.

Bài học hôm nay, Hòa Thượng nói: Tất cả Kinh luận mà Thích Ca Mâu Ni Phật nói cho chúng sinh đời sau đều là những gì Ngài đã chứng nghiệm, thật chứng. Phật nói ra rất nhiều Kinh điển. Chúng ta chỉ cần lấy một câu để học, nhưng phải thật làm câu đó, làm triệt để thì mới có kết quả tốt. Không cần phải học thật nhiều! Chúng ta chỉ cần học một câu, làm một câu, ví dụ lấy câu **“hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh”** mà thật làm! Mọi khởi tâm động niệm đều phải **“hoàn thiện chính mình để ảnh hưởng chúng sanh”**.

Người ta lập ra nhiều bảng ghi chép nhiều nội dung, nhưng nhìn vào thấy rất phức tạp. Họ liệt kê rất nhiều nội dung nhưng chính mình không thực hành. Đối nhân xử thế tiếp vật, đối với Cha Mẹ họ cũng làm không giống lời Phật dạy. Duyên nào đến trước, việc gì cần làm thì chúng ta phải làm ngay. Cha Mẹ không thể chờ chúng ta. Chúng ta phải gạt bỏ danh vọng lợi dưỡng để hiếu thảo Cha Mẹ. Tập khí xấu ác của chúng ta quá nhiều nhưng chúng ta không đối trị tập khí của mình mà lại đi thực hành Lục Hòa. Thật làm nhưng phải thiết thực, không được viễn vông. Có người nói: **“Bây giờ đi trì tụng 300 bộ “Kinh Vô Lượng Thọ” để tâm thanh**

tịnh”, trong khi Cha Mẹ đang già yếu thì họ không lo chăm sóc, không lo hiếu dưỡng Cha Mẹ. Hòa Thượng nói pháp là nói quy trình chung cho đại chúng. Chúng ta nghe nhưng phải xem căn tánh, xem thực tại để lựa chọn làm việc gì trước, việc gì sau.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!